

ת"ד 9788/11/17 - מדינת ישראל נגד יצחק כהן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 9788-11-17 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 311424/2017

בפני כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מאשימה מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה
נגד נאשם
נאשם יצחק כהן באמצעות ב"כ עו"ד אורי שרם

החלטה בטענת "אין להשיב לאשמה"

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו פגיעה בהולך רגל על מעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש וגרימת נזק, עבירות לפי תקנה 21(ב)(2) ו-67 (א) לתקנות התעבורה, וסעיפים 38(2) ו-62(2) לפקודת התעבורה.

2. לאחר שנשמעה פרשת התביעה, והמאשימה הכריזה "אלו עדיו" נטען על ידי ההגנה, כי אשמתו של הנאשם לא הוכחה כלל, ובהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי הוא אינו צריך להשיב לאשמה, ויש להורות על זיכוי כבד בשלב זה.

עיקר טענות ההגנה

3. לטענת ההגנה אין בראיות המאשימה כדי ללמד על מגע בין רכבו של הנאשם להולך הרגל. בהקשר זה הפנתה ההגנה לסתירות מהותיות בין גרסת המתלונן וגרסת אמו ובפרט לסתירות בנוגע לצבעו של הרכב הפוגע. עוד הפנתה לעדותו של בוחן התנועה וציינה כי זו לוקה בחסר, ולא ניתן ללמוד ממנה על אופן התרחשות התאונה, ועל מעורבותו של הנאשם בה. ההגנה הדגישה את העובדה, שלא בוצעה התאמת נזקים בין הרכב לכיסא הגלגלים, ומעיון בתמונות עולה שמיקום הנזק בכיסא הגלגלים אינו מתיישב עם מיקום הנזק ברכב. בנוסף ההגנה הפנתה לכשלים ראייניים נוספים לרבות העובדה,

שהמאשימה לא הביאה לעדות את מי שהודיע על אירוע התאונה. כן הפנתה לעדותו של הרופא, ממנה עולה, שלא נמצא בגופו של המתלונן כל ממצא חבלתי טרי. בנסיבות אלו טענה ההגנה, כי לא הוכחו עובדות כתב האישום, אף לא לכאורה.

עיקר טענות המאשימה

4. לטענת המאשימה יש לדחות את הבקשה ולו מהטעם, שטענות ההגנה קשורות לשאלת משקלן של הראיות, ודי בקיומן של ראיות דלות וקלות ערך על מנת לדחות טענת "אין להשיב לאשמה". המאשימה הפנתה למכלול הראיות בתיק, בפרט לעדותם של הנפגע ואמו, אשר הצביעו על הנאשם ורכבו כמי שפגע במתלונן, לעדותו של הבוחן, שהגיע למסקנה, לפיה התאונה התרחשה על מעבר החצייה, ונוצר מגע בין הרכב לכיסא הגלגלים של הולך הרגל.

דין והכרעה

5. בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב 1982: **"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה, אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם, ובין מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; ...".** כבר נפסק שמשמעות המונח **"הוכחה לכאורה"**, לעניין הוראת סעיף זה היא הנחת תשתית ראייתית בסיסית לכאורית וראשונית, שיש בה כדי להעביר את נטל הבאת הראיות, להבדיל מנטל השכנוע, מהתביעה אל הנאשם: **"בית המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית המשפט העליון בערעור פלילי 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן, מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדינוי האמור... כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על ידי התביעה, הן כה בלתי אמינות, עד שאף ערכאה שיפוטית בת דעת, לא הייתה מסתמכת עליהן...אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני [שאלת אמינות ומהימנות הראיות - ש.ב] שבהן ייזקק בית המשפט בשלב של תום פרשת התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות"** (ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח', פ"ד לב (1), 170, בעמודים 179-180; וראו ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי, פ"ד לה (2) 757, שם חזר בית המשפט העליון על הלכה זו).

ראה גם ספרו של המלומד י.קדמי - על סדר הדין בפלילים חלק שני (א) עמ' 1447, שם נאמר בהקשר זה: **"הלכה למעשה, די בקומן של ראיות 'דלות' להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם: 'כפי שנקבע בע"פ 405/80 בעקבות ע"פ 28/49 וע"פ 732/76, הרי כדי לחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה.. ודי במערכת**

ראיות ראשוניות

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה, לפיה יש לדחות את הבקשה, וזאת מהטעמים הבאים:

7. מכלול הראיות בתיק מצביע לפחות לכאורה על כך, שרכבו של הנאשם פגע במתלונן, שחצה את הכביש במעבר חצייה כשהוא על כיסא גלגלים. ראה עדותו של הולך הרגל אמווי סלאמה (עמ' 7-4 לפרוטוקול), ממנה עולה, כי הוא נפגע מרכב בזמן שחצה את מעבר החצייה על כיסא גלגלים. אמו של הולך הרגל הגב' אמווי דינה העידה על כך, שבנה נפגע מרכבו הנאשם על מעבר החצייה. בהקשר זה העדה אף ציינה, שלאחר התאונה הנאשם עצר את רכבו בסמוך לתחנת האוטובוס שאחרי מעבר החצייה, והיא צילמה את הנאשם ורכבו (ר' עדותה בעמ' 8,9 ו-10 לפרוטוקול וצילומים ת/3 בהם ניתן להבחין ברכב הנאשם בסמוך לתחנת האוטובוס). על פי דו"ח הבוחן (ת/8) התקיים מגע בין הפינה קדמית שמאלית של רכב הנאשם לבין כיסא הגלגלים. בהקשר זה אכן ניתן להבחין בתמונות בנזק לכיסא הגלגלים וגם בנזק שפשוף ברכב. במסגרת הצבעה שנערכה במקום התאונה הצביע הנאשם על מקום הפגיעה בהולך הרגל (ת/10 תמונה 24).

די בכל אלו כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום.

8. אני ער לשלם הראייתיים עליהם הצביע ב"כ הנאשם, ואף אני הערתי על כך למאשימה במהלך הדיון (עמ' 17 ש' 27-30 לפרוטוקול), אך אין באותם כשלים כדי להצדיק זיכוי של הנאשם כבר בשלב זה.

9. בהתאם אני דוחה את טענת ההגנה, לפיה עובדות כתב האישום לא הוכחו אף לא לכאורה.

10. **נקבע לשמיעת פרשת ההגנה לתאריך 17.7.19 בשעה 12:30**. התייצבות הנאשם חובה אחרת יישפט בהיעדרו. ככל שלנאשם עדים מטעמו יעשה לזימונם ויוודא התייצבותם.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ט, 19 יוני 2019, בהעדר הצדדים.